

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>										
תענית-מאימתי	מימרא	מאן דאמר												
	קבוץ גייסות צדקה פרנס סימן.													ה: ☐
	גדול יום הגשמים כיום קבוץ גליות, שנאמר (תהלים קכ"ו) 'שובה ה' את שבינתנו כאפיקים בנגב, ואין אפיקים אלא מטר, שנאמר (שמואל ב' כ"ב) 'ויראו אפקי ים.	רבי יוחנן:												ה: ☐
	גדול יום הגשמים, שאפילו גייסות פוסקות בו, שנאמר (תהלים ס"ה) 'תלמיה רוה נחת גדודיה.	רבי יוחנן:												ה: ☐
	אין הגשמים נעצרים אלא בשביל פוסקי צדקה ברבים ואין נותנין, שנאמר (משלי כ"ה) 'נשיאים ורוח וגשם אין איש מתהלל במתת שקר.	רבי יוחנן:												ה: ☐
	מאי דכתיב (דברים י"ד) 'עשר תעשר - עשר בשביל שתתעשר.	רבי יוחנן:												ה: ☐
	אשכחיה רבי יוחנן לינוקא דריש לקיש													ט: ☐
	אימא לי פסוקין	אמר ליה: [רבי יוחנן]												ט: ☐
	עשר תעשר.	אמר ליה: [ינוקא]												ט: ☐
	ומאי עשר תעשר?	אמר ליה: [ינוקא]												ט: ☐
	עשר בשביל שתתעשר.	אמר ליה: [רבי יוחנן]												ט: ☐
	מנא לך?	אמר ליה: [ינוקא]												ט: ☐
	זיל נסי.	אמר ליה: [רבי יוחנן]												ט: ☐
	ומי שרי לנסוייה להקדוש ברוך הוא? והכתיב (דברים ו') לא תנסו את ה'	אמר ליה: [ינוקא]												ט: ☐
	חזן מזו, שנאמר (מלאכי ג') הביאו את כל המעשר אל בית האוצר ויהי טרף בביתו ובחוננו נא בזאת אמר ה' צבאות אם לא אפתח לכם את ארבות השמים והריקתי לכם ברכה עד בלי די	אמר ליה: [רבי יוחנן] הכי אמר רבי הושעיא:												ט: ☐
	מאי עד בלי די?													ט: ☐
	עד שיכלו שפתותיכם מלומר די.	רמי בר חמא אמר רב:												ט: ☐
	אי הות מטי התם להאי פסוקא - לא הוית צריכנא לך ולהושעיא רבך.	אמר ליה: [ינוקא]												ט: ☐
	ותו אשכחיה רבי יוחנן לינוקיה דריש לקיש דיתיב ואמר (משלי י"ט) 'אולת אדם תסלף דרכו ועל ה' יזעף לבו.													ט: ☐
	מי איכא מידי דכתיבי בכתובי דלא רמיזי באורייתא?	יתיב רבי יוחנן וקא מתמה אמר:												ט: ☐
	אטו הא מי לא רמיזי? והכתיב (בראשית מ"ב) 'ויצא לבם ויחרדו איש אל אחיו לאמר מה זאת עשה אלהים לנו.	אמר ליה: [ינוקא]												ט: ☐
	דל עיניה וחזא ביה, אתיא אימיה אפיקתיה, אמרה ליה: תא מקמיה, דלא ליעבד לך כדעבד לאבוכ.													ט: ☐
	מטר - בשביל יחיד, פרנסה - בשביל רבים.	ואמר רבי יוחנן:												ט: ☐
	מטר בשביל יחיד - דכתיב (דברים כ"ח) 'יפתח ה' לך את אוצרו הטוב לתת מטר ארצך													ט: ☐
	פרנסה בשביל רבים - דכתיב (שמות ט"ז) 'הנני ממטיר לכם לחם.													ט: ☐
	שלשה פרנסים טובים עמדו לישראל, אלו הן: משה, ואהרן, ומרים. ושלש מתנות טובות ניתנו על ידם, ואלו הן: באר, וענן, ומן. באר - בזכות מרים, עמוד ענן - בזכות אהרן, מן - בזכות משה.	מיתיבי, רבי יוסי ברבי יהודה												ט: ☐
	מתה מרים - נסתלק הבאר. שנאמר (במדבר כ') 'ותמת שם מרים, וכתיב בתריה ולא היה מים לעדה, וחזרה בזכות שניהן.													ט: ☐
	מת אהרן - נסתלקו ענני כבוד, שנאמר (במדבר כ"א) 'וישמע הכנעני מלך ערד, מה שמועה שמע - שמע שמת אהרן ונסתלקו ענני כבוד, וכסבור ניתנה לו רשות להלחם בישראל. והיינו דכתיב (במדבר כ') 'ויראו כל העדה כי גוע אהרן.													ט: ☐
	אל תקרי ויראו אלא וייראו. כדריש ריש לקיש	אמר רבי אבהו:												ט: ☐
	כי משמש בארבע לשונות: אי, דלמא, אלא, דהא.	דאמר ריש לקיש:												ט: ☐
	חזרו שניהם בזכות משה													ט: ☐
	מת משה - נסתלקו כולן, שנאמר (זכריה י"א) 'ואכחד את שלשת הרעים בירה אחד. וכי בירה אחד מתו? והלא מרים מתה בניסן, ואהרן באב, ומשה באדר אלא: מלמד שנתבטלו שלש מתנות טובות שנתנו על													ט: ☐

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

תענית-מאימתי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	טז
אלמא אשכחן פרנסה בשביל יחידי																		טז
שאני משה, כיון דלרבים הוא בעי - כרבים דמי.																		טז
רב הונא בר מנוח ורב שמואל בר אידי ורב חייה מווסתניא הוה שכיחי קמיה דרבא.																		טז
כי נח נפשיה דרבא אתו לקמיה דרב פפא. כל אימת דהוה אמר להו שמעתא ולא הוה מסתברא להו הוה מרמוזי אהדדי. חלש דעתיה. אקרויה בחלמיה (זכריה י"א) ואכחד את שלשת הרעים. למחר, כי הוה מיפטרו מיניה אמר להו: ליזלו רבנן בשלמא.																		טז
רב שמי בר אשי הוה שכיח קמיה דרב פפא, הוה מקשי ליה טובא. יומא חד חזייה דנפל על אפיה, שמעיה דאמר: רחמנא ליצלן מכיסופא דשימי. קביל עליה שתיקותא, ותו לא אקשי ליה.																		טז
ואף ריש לקיש סבר למטר בשביל יחיד.																		טז
מנין למטר בשביל יחיד - דכתיב (זכריה י') שאלו מה' מטר בעת מלקוש ה' עשה חזיונים ומטר גשם יתן להם לאיש עשב בשדה. יכול לכל - תלמוד לומר לאיש.	דאמר ריש לקיש:																	טז
אי לאיש - יכול לכל שדותיו? תלמוד לומר שדה, אי שדה יכול לכל השדה - תלמוד לומר עשב.	ותניא:																	טז
כי הא דרב דניאל בר קטינא הוה ליה ההיא גינתא, כל יומא הוה אזיל וסייר לה, אמר: הא מישרא בעיא מיא, והא מישרא לא בעיא מיא, ואתא מיטרא וקמשקי כל היכא דמיבעי ליה מיא.																		טז
מאי ה' עשה חזיונים?																		טז
מלמד שכל צדיק הקדוש ברוך הוא עושה לו חזיו בפני עצמו.	רבי יוסי ברבי חנינא:																	טז
מאי חזיונים?																		טז
פורחות.	רב יהודה:																	טז
סימן למטר - פורחות.	רבי יוחנן:																	טז
מאי פורחות?																		טז
עיבא קלישא תותי עיבא סמיכתא.	רב פפא:																	טז
נהילא מקמי מיטרא - אתי מיטרא. בתר מיטרא - פסיק מיטרא.	רב יהודה:																	טז
מקמי מיטרא אתי מיטרא - וסימניך: מהולתא. דבתר מיטרא פסיק מיטרא - וסימניך: חריא דעיזי.																		טז
עולא איקלע לבבל, חזא פורחות.																		טז
פנו מאני, דהשתא אתי מיטרא.	אמר להו: [עולא]																	טז
לסוף לא אתי מיטרא.																		טז
כי היכי דמשקרי בבלאי הכי משקרי מיטריהו.	אמר: [עולא]																	טז
עולא איקלע לבבל, חזי מלא צנא דתמרי בזוזא.																		טז
מלא צנא דדובשא בזוזא ובבלאי לא עסקי באורייתא	אמר: [עולא]																	טז
בליליא צערוהו.																		טז
מלא צנא דסכינא בזוזא ובבלאי עסקי באורייתא	אמר: [עולא]																	טז
כל העולם כולו ממימי אוקיינוס הוא שותה, שנאמר (בראשית ב') ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה.	תניא, רבי אליעזר:																	טז
והלא מימי אוקיינוס מלוחין הן	אמר לו רבי יהושע:																	טז
ממתקין בעבים.	אמר לו: [רבי אליעזר]																	טז
כל העולם כולו ממים העליונים הוא שותה, שנאמר (דברים י"א) למטר השמים תשתה מים. אלא מה אני מקיים ואד יעלה מן הארץ - מלמד שהעננים מתגברים ועולים לרקיע, ופותחין פיהן כנוד, ומקבלין מי מטר, שנאמר (איוב ל"ו) יזקו מטר לאדו. ומנוקבות הן ככברה, ובאות ומחשרות מים על גבי קרקע, שנאמר (שמואל ב' כ"ב) חשרת מים עבי שחקים.	רבי יהושע:																	טז

תענית-מאימתי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ
disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O	מימרא-statement- קושיא-challenge- שאלה-question- תירוץ-answer- ראייה-proof-																				
מקרא-key:																					
ואין בין טיפה לטיפה אלא כמלא נימא, ללמדך שגדול יום הגשמים כיום שנבראו בו שמים וארץ, שנאמר (איוב ט') עשה גדלות עד אין חקר וכתיב (איוב ה') הנתן מטר על פני ארץ, וכתיב להלן (ישעיהו מ') הלוא ידעת אם לא שמעת אלהי עולם ה' אין חקר לתבונתו.																					
כמאן אזלא הא דכתיב (תהלים ק"ד) משקה הרים מעליותיו																					
מעליותיו של הקדוש ברוך הוא	ואמר רבי יוחנן:																				
כמאן - כרבי יהושע.																					
ורבי אליעזר?																					
כיון דסלקי להתם משקה מעליותיו קרי להו. דאי לא תימא הכי, (דברים כ"ח) אבק ועפר מן השמים, היכי משכחת לה? אלא, כיון דמדלי להתם - מן השמים קרי ליה, הכי נמי דסלקי להתם - מעליותיו קרי ליה.	רבי אליעזר:																				
(תהלים ל"ג) כנס כנד מי הים נתן באוצרות תהומות, מי גרם לאוצרות שיתמלאו בר - תהומות	כמאן אזלא הא דאמר רבי חנינא:																				
כרבי אליעזר																					
ורבי יהושע?																					
ההוא כברייתו של עולם.	רבי יהושע:																				
ארץ ישראל נבראת תחילה וכל העולם כולו נברא לבסוף, שנאמר (משלי ה') עד לא עשה ארץ וחוצות.	תנו רבנן:																				
ארץ ישראל משקה אותה הקדוש ברוך הוא בעצמו, וכל העולם כולו על ידי שליח, שנאמר (איוב ה') הנתן מטר על פני ארץ ושלח מים על פני חוצות.																					
ארץ ישראל שותה מי גשמים, וכל העולם כולו מתמצית, שנאמר (איוב ה') הנתן מטר על פני ארץ וגו'.																					
ארץ ישראל שותה תחילה, וכל העולם כולו לבסוף, שנאמר הנתן מטר על פני ארץ וגו'. משל לאדם שמגבל את הגבינה, נוטל את האוכל ומניח את הפסולת.																					
ממתקין הן בעבים	אמר ר: <																				
מגליה?																					
כתיב (תהלים י"ח) חשכת מים עבי שחקים, וכתיב (שמואל ב' כ"ב) חשרת מים עבי שחקים, שקול כף ושדי אריש, וקרי ביה חכשרת.	דאמר רבי יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן:																				
ורבי יהושע, בהני קראי מאי דריש בהו?																					
סבר לה כי הא:	[רבי יהושע]																				
נהור ענני - זעירין מוהי, חשוק ענני - סגיין מוהי.	דכי אתא רב דימי אמר: אמרי במערבא:																				
כמאן אזלא הא דתניא:																					
מים העליונים במאמר הם תלויים, ופירותיהן מי גשמים, שנאמר (תהלים ק"ד) מפרי מעשיך תשבע הארץ.	[תניא]																				
כמאן - כרבי יהושע.																					
ורבי אליעזר?																					
ההוא במעשה ידיו של הקדוש ברוך הוא הוא דכתיב.	[רבי אליעזר]																				
כל העולם כולו מתמצית גן עדן הוא שותה, שנאמר (בראשית ב') ונהר יוצא מעדן וגו'.	רבי יהושע בן לוי:																				
מתמצית בית כור שותה תרקב.	תנא:																				
ארץ מצרים היא ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה, והוא אחד מששים בכוש. וכוש אחד מששים בעולם, ועולם אחד מששים בגן, וגן אחד מששים לעדן, ועדן אחד מששים לגיהנם. נמצא, כל העולם כולו ככיסוי קדרה לגיהנם.	תנו רבנן:																				
גיהנם אין לה שיעור	ויש אומרים:																				
עדן אין לה שיעור.	ויש אומרים:																				

<p>disputants-חולקים ♦</p> <p>נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- summary and review point</p> <p>מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment</p> <p>מעשה-story O</p>	<p>מימרא-statement ■</p> <p>קושיא-challenge ⚡</p> <p>שאלה-question ^</p> <p>תירוץ-answer !</p> <p>ראיה-proof ■</p>
--	--

Talmud Navigator

תענית-מאימתי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא כל הרוצה לעשות עצמו יחיד - עושה, תלמיד - עושה, דברי רבי שמעון בן	תניא אידך: [רבי שמעון בן אלעזר]		♦	■								
במה דברים אמורים - בדבר של שבת, אבל בדבר של צער - עושה, וזכור לטו צער הוא לו.	רבן שמעון בן גמליאל:		♦	■	■							
מי שהיה מתענה על הצרה ועברה, על החולה ונתרפא - הרי זה מתענה ומשליך	תנו רבנן:										■	♦
ההולך ממקום שאין מתענין למקום שמתענין - הרי זה מתענה עמה, ממקום שמתענין - הרי זה מתענה ומשלים.											■	♦
שכח ואכל ושתה - אל יתראה בפני הצבור, ואל ינהיג עידונין בעצמו, שנאמר לבניו למה תתראו. אמר להם יעקב לבניו: אל תראו עצמכם כשאתם שבעין לו ישמעאל, כדי שלא יתקנאו בככם.											■	♦
(בראשית מ"ה) אל תרגזו בדרך, אמר רבי אלעזר: אמר להם יוסף לאחיו: אל תרגזו עליכם הדרך.	[רבי אלעזר]										■	♦
איני?											⚡	
שני תלמידי חכמים שמהלכים בדרך ואין ביניהן דברי תורה ראויין לישרף, שני המה הלכים הלוך ודבר והנה רכב אש וסוסי אש ויפרדו בין שניהם, טעמא - ד - ראויין לישרף	והאמר רבי אלעאי בר ברכיה:										⚡	♦
לא קשיא הא - למיגרס, הא - לעיוני.											!	♦
אל תפסיעו פסיעה גסה, והכניסו חמה לעיר.	במתניתא תנא:										■	♦
אל תפסיעו פסיעה גסה											■	
פסיעה גסה נוטלת אחד מחמש מאות ממאור עיניו של אדם.	דאמר מר:										■	♦
והכניסו חמה לעיר											■	
כדרב יהודה אמר רב.											■	
לעולם יצא אדם בכי טוב ויכנס בכי טוב, שנאמר (בראשית מ"ד) הבקר אור ו	דאמר רב יהודה אמר רב:										■	♦
המהלך בדרך אל יאכל יותר משני רעבון.	רב יהודה אמר רבי חייא:										■	♦
מאי טעמא?											^	
משום מעיינא	הכא תרגימו:										!	♦
משום מזוני.	במערבא אמרי:										!	♦
מאי בינייהו?											⚡	
איכא בינייהו דיתבי בארבא, אי נמי: דקאזיל מאוונא לאוונא.											!	♦
רב פפא, כל פרסה ופרסה אכיל חדא ריפתא											○	♦
משום מעיינא.	קסבר: [רב פפא]										■	♦
כל המרעיב עצמו בשני רעבון ניצל ממיתה משונה, שנאמר (איוב ה') ברעב פו	רב יהודה אמר רב:										■	♦
מרעב מיבעי ליה											⚡	■
אלא הכי קאמר: בשכר שמרעיב עצמו בשני רעבון - ניצול ממיתה משונה.											!	■
אסור לאדם לשמש מטתו בשני רעבון, שנאמר (בראשית מ"א) וליוסף ילד שו הרעב.	ריש לקיש:										■	♦
חסוכי בנים משמשין מטותיהן בשני רעבון.	תנא:										■	♦
בזמן שישראל שרויין בצער ופירש אחד מהן, באין שני מלאכי השרת שמלוין על ראשו, ואומרים: פלוני זה שפירש מן הצבור - אל יראה בנחמת צבור.	תנו רבנן:										■	♦
בזמן שהצבור שרוי בצער אל יאמר אדם: אלך לביתי ואוכל ואשתה, ושלום ע עליו הכתוב אומר: (ישעיהו כ"ב) והנה ששון ושמחה הרג בקר ושחט צאן אכל כי מחר נמות, מה כתיב בתריה - ונגלה באזני ה' צבאות אם יכפר העון הזה לך	תניא אידך:										■	♦

<p>disputants-חולקים</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>○ מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>ראיה-proof</p>
--	--

תענית-מאימתי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
עד כאן מידת בינונים, אבל במדת רשעים מה כתיב - (ישעיהו נו) אתיו אקחה יין ונסבאה שכר והיה כזה יום מחר. מה כתיב בתריה - הצדיק אבד ואין איש שם על לב כי מפני הרעה נאסף הצדיק.												יא.
אלא: יצער אדם עם הצבור. שכן מצינו במשה רבינו שציער עצמו עם הצבור, שנאמר (שמות י"ז) וידי משה כבדים ויקחו אבן וישיתו תחתיו וישב עליה, וכי לא היה לו למשה כר אחד או כסת אחת לישוב עליה? אלא כך אמר משה: הואיל וישראל שרויין בצער - אף אני אהיה עמהם בצער.												יא.
וכל המצער עצמו עם הצבור - זוכה ורואה בנחמת צבור.												יא.
ושמא יאמר אדם: מי מעיד בי?												יא.
אבני ביתו של אדם וקורות ביתו של אדם מעידים בו, שנאמר (חבקוק ב') כי אבן מקיר תזעק וכפיס מעץ יעננה.												יא.
שני מלאכי השרת המלוין לו לאדם הן מעידין עליו, שנאמר (תהלים צ"א) כי מלאכיו יצוה לך.	דבי רבי שילא אמרי:											יא.
נשמתו של אדם היא מעידה עליו, שנאמר (מיכה ז) משכבת חיקך שמר פתחי פיך	רבי חידקא:											יא.
אבריו של אדם מעידים בו, שנאמר (ישעיהו מ"ג) אתם עדי נאם ה'.	יש אומרים:											יא.
(דברים ל"ב) אל אמונה ואין עול, אל אמונה - כשם שנפרעין מן הרשעים לעולם הבא אפילו על עבירה קלה שעושים, כך נפרעין מן הצדיקים בעולם הזה על עבירה קלה שעושים, ואין עול - כשם שמשלמין שכר לצדיקים לעולם הבא אפילו על מצוה קלה שעושים, כך משלמין שכר לרשעים בעולם הזה אפילו על מצוה קלה שעושים.												יא.
צדיק וישר הוא - מלמד שבשעת פטירתו של אדם לבית עולמו כל מעשיו נפרטין לפניו, ואומרים לו: כך וכך עשית במקום פלוני ביום פלוני, והוא אומר הן ואומרים לו: חתום וחותם, שנאמר (איוב ל"ז) ביד כל אדם יחתום. ולא עוד, אלא שמצדיק עליו את הדין ואומר להם: יפה דנתוני לקיים מה שנאמר (תהלים נ"א) למען תצדק בדברך.												יא.
כל היושב בתענית נקרא חוטא.	שמואל:											יא.
סבר כי האי תנא												יא.
מה תלמוד לומר (במדבר ו) וכפר עליו מאשר חטא על הנפש, וכי באיזה נפש חטא זה? אלא שציער עצמו מן היין	דתניא: רבי אלעזר הקפר ברבי:											יא.
והלא דברים קל וחומר: ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא, המצער עצמו מכל דבר ודבר - על אחת כמה וכמה.												יא.
נקרא קדוש, שנאמר (במדבר ו) קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו. ומה זה שלא ציער עצמו אלא מדבר אחד נקרא קדוש, המצער עצמו מכל דבר - על אחת כמה וכמה.	רבי אלעזר:											יא.
ולשמואל, הא איקרי קדוש												יא.
ההוא אנדול פרע קאי.	[שמואל]											יא.
ולרבי אלעזר, הא נקרא חוטא												יא.
ההוא דסאיב נפשיה.	[רבי אלעזר]											יא.
ומי אמר רבי אלעזר הכי?												יא.
לעולם ימוד אדם עצמו כאילו קדוש שרוי בתוך מעיו, שנאמר (הושע י"א) בקרבך קדוש ולא אבוא בעיר לא קשיא, הא - דלמי לצעורי נפשיה, הא - דלא מצי לצעורי נפשיה.	והאמר רבי אלעזר:											יא.
נקרא חסיד, שנאמר (משלי י"א) גמל נפשו איש חסד ועכר שארו וגו'.	ריש לקיש:											יא.
האי בר בי רב דיתיב בתעניתא - ליכול כלבא לשירותיה.	רב ששת:											יא.
אין תענית ציבור בבבל אלא תשעה באב בבלד.	רבי ירמיה בר אבא:											יא.
אין תלמיד חכם רשאי לישב בתענית, מפני שמעט במלאכת שמים.	ואמר רבי ירמיה בר אבא אמר ריש לקיש:											יא.
אוכלין ושותין משחשיכה כו'.												יא.
יחיד שקיבל עליו תענית, אפילו אכל ושתה כל הלילה - למחר הוא מתפלל תפילת תענית. לן בתעניתו אינו מתפלל של תענית.	רבי זעירא אמר רב הונא:											יא.
מאי קסבר רב הונא? סבירא ליה אין מתענין לשעות, או דלמא מתענין לשעות, והמתענה לשעות אינו מתפלל תפלת תענית?	רב יוסף:											יא.

תענית-מאימתי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
מקרא-key:	<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>										
מירא	אמר ליה אביי:											יא:
לעולם קסבר רב הונא מתענין לשעות, והמתענה לשעות מתפלל תפלת תענית, ושאיני הכא - דאיכא שעות דליליא דלא קביל עליה מעיקרא.												יא:
מר עוקבא איקלע לגינזק	בעו מיניה:											יא:
מתענין לשעות או אין מתענין לשעות?	לא הוה בידיה.											יא:
קנקנין של נכרים אסורין או מותרין?	לא הוה בידיה.											יא:
במה שימש משה כל שבעת ימי המלואים?	לא הוה בידיה.											יא:
אזל ושאל בי מדרשא.	אמר ליה:											יא:
הלכתא: מתענין לשעות, ומתפללין תפלת תענית.	והלכתא: קנקנין של נכרים לאחר שנים עשר חדש מותרין.											יא:
במה שימש משה כל שבעת ימי המלואים - בחלוק לבן.	בחלוק לבן שאין לו אימרא.											יא:
הא דאמרת מתענין לשעות - והוא שלא טעם כלום עד הערב.	רב חסדא:											יב:
הא תענית מעלייתא היא	אמר ליה אביי:											יב:
לא צריכא דאימלך אימלוכי.	ואמר רב חסדא:											יב:
כל תענית שלא שקעה עליו חמה - לא שמיה תענית.	מיתיבי:											יב:
אנשי משמר מתענין ולא משלימין	התם לצעורי נפשיה בעלמא הוא.											יב:
תא שמע: דאמר רבי אליעזר ברבי צדוק:	תא שמע, דאמר רבי יוחנן:											יב:
התם נמי לצעורי נפשיה בעלמא הוא.	התם לשמוטיה נפשיה מבי נשיאה הוא דעבד.											יב:
אהא בתענית עד שאבוא לביתי	שמואל:											יב:
ואי יתיב מאי?	רבה בר שילא:											יב:
דמי למפוחא דמליא זיקא.	אימת מקביל ליה?											יב:
במנחה	רב:											יב:
בתפלת המנחה.	שמואל:											יב:
כוותיה דשמואל מסתברא, דכתיב במגילת תענית: להן כל איניש דייתי עלוהי מקדמת דנא ייסר.	רב יוסף:											יב:
מאי לאו ייסר עצמו בצלו?												יב:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>מימרא-statement- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
תענית-מאימתי	מאן דאמר												
מימרא													
לא, יאסר עצמו.													יב.
פליגי בה רבי חייא ורבי שמעון ברבי:													יב.
ייסר	חד: [רבי חייא/רבי שמעון ברבי]												יב.
יאסר	וחד: [רבי חייא/רבי שמעון ברבי]												יב.
מאן דאמר ייסר - כדאמרינן, למאן דאמר יאסר מאי היא?													יב.
כל איניש דייטי עלויה מקדמת דנא יאסר. כיצד? יחיד שקיבל עליו שני וחמישי של כל השנה כולה, ואירעו בם ימים טובים הכתובין במגילת תענית, אם נדרו קודם לגזרתנו - יבטיל נדרו את גזרתנו. ואם גזרתנו קודמת לנדרו - תבטל גזרתנו את נדרו.	דתניא במגילת תענית:												יב.
עד מתי אוכל ושותה - עד שיעלה עמוד השחר, דברי רבי	תנו רבנן: [רבי]												יב.
עד קרות הגבר.	רבי אליעזר בר שמעון:												יב.
לא שנו אלא שלא גמר סעודתו, אבל גמר סעודתו - אינו אוכל.	אביי:												יב.
גמר ועמד הרי זה אוכל	איתיביה רבא:												יב.
התם כשלא סילק.													יב.
לא שנו אלא כשלא ישן, אבל ישן - אינו אוכל.	איכא דאמרי, אמר רבא:												יב.
ישן ועמד הרי זה אוכל	איתיביה אביי:												יב.
התם במתננמם.													יב.
היכי דמי מתננמם?													יב.
נים ולא נים, תיר ולא תיר, דקרו ליה ועני, ולא ידע אהדורי סברא, וכי מדכרי ליה - מדכר.	רב אשי:												יב:
יחיד שקיבל עליו תענית - אסור בנעילת הסנדל, חיישנן שמא תענית צבור קיבל עליו.	רב כהנא אמר רב:												יב:
היכי ליעבד?													יב:
לימא הכי: למחר אהא לפניך בתענית יחיד.	רבה בר רב שילא:												יב:
הא קא חזינן רבנן דמסיימי מסנייהו ואתו לבי תעניתא	רבנן לרב ששת:												יב:
דלמא מיכל נמי אוכל.	איקפד, ואמר להו: [רב ששת]												יב:
אביי ורבא מעיילי כי מסיימי אפנתא.													יב:
מרימר ומר זוטרא מחלפי דימינא לשמאלא, ודשמאלא לימינא.													יב:
רבנן דבי רב אשי נפקי כי אורחיהו. סברי כי הא דאמר שמואל:													יב:
אין תענית צבור בבבל אלא תשעה באב בלבד.	[שמואל]												יב:
לוה אדם תעניתו ופורע.	רב יהודה אמר רב:												יב:
כי אמריתה קמיה דשמואל													יב:
וכי נדר קבל עליה דלא סגי דלא משלם? לצעורי נפשיה קיבל עליה, אי מצי - מצער נפשיה. אי לא מצי - לא מצער נפשיה.	אמר לי: [שמואל]												יב:
לוה אדם תעניתו ופורע.	איכא דאמרי, אמר רב יהודה אמר רב:												יב:
כי - אמריתה קמיה דשמואל													יב:
פשיטא, לא יהא אלא נדר נדר, מי לא מצי בעי לשלומי ומיזיל למחר ולימא אחרינא?	אמר לי: [שמואל]												יב:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>											
תענית-מאימתי	מאימתי	מאן דאמר													
רב יהושע בריה דרב אידי איקלע לבי רב אסי, עבדו ליה עגלא תילתא.															יב:
ליטעום מר מידי:		אמרו ליה: [בי רב אסי]													יב:
בתעניתא יתיבנא.		אמר להו: [רב יהושע בריה דרב אידי]													יב:
ולוויף מר וליפרע, לא סבר מר להא דאמר רב יהודה אמר רב:		אמרו ליה: [בי רב אסי]													יב:
לוה אדם תעניתו ופורע?		[רב יהודה אמר רב]													יב:
תענית חלום הוא.		אמר להו: [רב יהושע בריה דרב אידי]													יב:
יפה תענית לחלום כאש לנעורת.		ואמר רבה בר מחסיא אמר רב חמא בר גוריא אמר רב:													יב:
ובו ביום.		ואמר רב חסדא:													יב:
ואפילו בשבת.		ואמר רב יוסף:													יב:
מאי תקנתיה?															יב:
ליתבי תעניתא לתעניתא.															יב:
עברו אלו ולא נענו - בית דין גזרין שלש תעניות אחרות על הצבור, אוכלין ושותין מבעוד יום, ואסורין במלאכה וברחיצה ובסיכה ובנעילת הסנדל ובתשמיש המטה, ונועלין את המרחצאות.															יב:
עברו אלו ולא נענו - בית דין גזרין עליהן עוד שבע, שהן שלוש עשרה תעניות על הצבור. הרי אלו יתרות על הראשונות, שבלאו מתריעין. ונועלין את החנויות. בשני מטין עם השיכה, ובחמישי מותרין מפני כבוד השבת.															יב:
עברו אלו ולא נענו - ממעטין במשא ומתן, בבנין, ובנטיעה, באירוסין, ובנישואין, ובשאלת שלום בין אדם לחבירו, כבני אדם הנזופין למקום.															יב:
היהידים חוזרין ומתענין עד שיצא ניסן.															יב:
יצא ניסן וירדו גשמים - סימן קללה, שנאמר (שמואל א' י"ב) הלא קציר חטים היום וגו'.															יב:
בשלמא כולהו - אית בהו תענוג: רחיצה וסיכה ותשמיש המטה, אבל מלאכה - צער הוא															יב:
אמר קרא (יואל א') קדשו צום קראו עזרה אספו זקנים - כעצרת, מה עצרת אסור בעשיית מלאכה - אף תענית אסור בעשיית מלאכה.		רב חסדא אמר רב ירמיה בר אבא:													יב:
אי מה עצרת מאורתא - אף תענית נמי מאורתא															יב:
לידי מיפרשא לי מניה דרבי ירמיה בר אבא: אמר קרא אספו זקנים, דומיא דאסיפת זקנים, מה אסיפת זקנים ביום - אף צום נמי ביום.		רבי זירא:													יב:
ואימא מטיהרא?															יב:
מסייע ליה לרב הונא, דאמר מצפרא כינופיא.		רב שישא בריה דרב אידי:													יב:
היכי עבדי?															יב:
מצפרא עד פלגא דיומא מעיינינן במילי דמתא, מכאן ואילך רבעא דיומא קרינן בספרא ואפטרטא, מכאן ואילך בעינן רחמי. שנאמר (נחמיה ט') ויקומו על עמדם ויקראו בספר תורת ה' אלהיהם רביעית היום ורביעית מתודים ומשתחוים לה' אלהיהם.		אביי:													יב:
איפוך אנא															יג:
לא סלקא דעתך, דכתיב (עזרא ט') ואלי יאספו כל חרד בדברי אלהי ישראל על מעל הגולה וגו', וכתיב (עזרא ט') ובמנחת הערב קמתי מתעניתו ואפרשה כפי אל ה'.															יג:
כל שהוא משום אבל, כגון תשעה באב ואבל - אסור בין בחמין בין בצונן. כל שהוא משום תענוג, כגון תענית צבור - בחמין אסור, בצונן מותר.		רפרם בר פפא אמר רב חסדא:													יג:
ונועלין את המרחצאות.		רב אידי בר אבין: אף אנן נמי תנינא:													יג:
ואי בצונן אסור, סוכרין את הנהרות מבעי ליה למיתני?		אמר ליה אביי:													יג:
אבא הכי קשיא ליה: מכדי תנן אסור ברחיצה, נועלין את המרחצאות למה ליה? אלא לאו שמע מינה: בחמין - אסור, בצונן - מותר.		רב שישא בריה דרב אידי:													יג:

תענית-מאימתי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לימא מסייע ליה:												
כל חייבי טבילות טובלין כדרכן, בין בתשעה באב בין ביום הכפורים.	[תניא]											
במאי?												
אילימא בחמין												
טבילה בחמין מי איכא?												
אלא לאו - בצונן, וחייבי טבילות - אין, איניש אחרינא - לא.												
לא נצרכה אלא לחמי טבריא.	רב חנא בר קטינא:											
אי הכי, אימא סיפא:												
כדי הוא בית אלהינו לאבד עליו טבילה פעם אחת בשנה.	רבי חנינא סגן הכהנים:											
ואי אמרת בצונן מותר - ירחץ בצונן												
באתרא דלא שכיח צונן.	רב פפא:											
כשאמרו אסור במלאכה - לא אמרו אלא ביום, אבל בלילה - מותר. וכשאמרו אסור בנעילת הסנדל - לא אמרו אלא בעיר, אבל בדרך - מותר. הא כיצד? יוצא לדרך - נועל, נכנס לעיר - חולץ. וכשאמרו אסור ברחיצה - לא אמרו אלא כל גופו, אבל פניו ידיו ורגליו - מותר. וכן אתה מוצא במנודה ובאבל.	תא שמע:											
מאי לאו - אכולהו												
ובמאי?												
אילימא בחמין												
פניו ידיו ורגליו מי שרו?												
אבל אסור להושיט אצבעו בחמין	והאמר רב ששת:											
אלא לאו בצונן.												
לא, לעולם בחמין. ודקא קשיא לך וכן אתה מוצא במנודה ובאבל - אשארא קאי.												
מעשה ומתו בניו של רבי יוסי בן רבי חנינא, ורחץ בצונן כל שבעה	תא שמע, דאמר רבי אבא הכהן משום רבי יוסי הכהן:											
התם כשתכפוהו אבליו הוה.												
תכפוהו אבליו בזה אחר זה, הכביד שערו - מיקל בתער, ומכבס כסותו במים.	דתניא:											
בתער - אבל לא במספרים, במים - ולא בנתר ולא בחול.	רב חסדא:											
אבל מותר לרחוץ בצונן כל שבעה, מידי דהוה אבשרא וחמרא.	רבא:											
אין הבוגרת רשאה לנוול את עצמה בימי אבל אביה.	מיתיבי:											
הא נערה - רשאה.												
מאי לאו - ברחיצה												
ובמאי?												
אילימא בחמין												
אין הבוגרת רשאה												

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

תענית-מאימתי	מאימתי	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
אבל אסור להושיט אצבעו בחמין	והאמר רב חסדא:	ז	■						ז	◇				יג:
אלא לאו - בצונן.									ז	◇				יג:
לא, אכיחול ופירכוס.									!	◇				יג:
לימא מסייע ליה										■	◇			יג:
מעשה ומתו בניו של רבי יוסי בר חנינא, ורחץ בצונן כל שבעה	דאמר רבי אבא הכהן משום רבי יוסי הכהן:									■	■	◇		יג:
התם בשתכפוהו אבליו זה אחר זה.	אמרי:									ז	◇			יג:
תכפוהו אבליו בזה אחר זה, הכביד שערו - מיקל בתער, ומכבס כסותו במים.	דתניא:									■	ז			יג:
בתער - אבל לא במספרים, במים - ולא בנתר ולא בחול ולא באהל.	רב חסדא:									■	ז			יג:
אבל אסור בצונן כל שבעה.	איכא דאמרי, אמר רבא:											■	◇	יג:
מאי שנא מבשר ויין?												ז	◇	יג:
התם לפכוחי פחדיה הוא דעביד.												!	◇	יג:
לימא מסייע ליה:												■	■	◇
אין הבוגרת רשאה לנוול עצמה	[תניא]											■	■	◇
הא נערה - רשאה.												■	■	◇
במאי?												^	■	◇
אילימא בחמין												!	■	◇
אין הבוגרת רשאה												ז	■	◇
אבל אסור להושיט אצבעו בחמין	והאמר רב חסדא:	ז	■										■	◇
אלא לאו - בצונן.													■	◇
לא, אכיחול ופירכוס.													ז	◇
זאת אומרת: אבל אסור בתכבוסת כל שבעה.	רב חסדא:												■	◇
והלכתא: אבל אסור לרחוץ כל גופו בין בחמין ובין בצונן כל שבעה. אבל פניו ידיו ורגליו, בחמין - אסור, בצונן - מותר. אבל לסוך - אפילו כל שהוא אסור. ואם לעבר את הזוהמא - מותר.													■	◇
צלוחא דתעניתא היכי מדכרינן?														^
יחיד שקיבל עליו תענית מתפלל של תענית, והיכן אומרה - בין גואל לרופא.	אדבריה רב יהודה לרב יצחק בריה, ודרש:												◆	! ◇
וכי יחיד קובע ברכה לעצמו?	מתקיף לה רב יצחק:												ז	◇
בשומע תפלה	אלא אמר רב יצחק:												◆	! ◇
בשומע תפלה.	וכן אמר רב ששת:												■	◇
אין בין יחיד לצבור אלא שזה מתפלל שמונה עשרה וזה מתפלל תשע עשרה.	מיתיבי:												■	ז ◇
מאי יחיד ומאי צבור?													^	ז
אילימא יחיד - ממש, וצבור - שליח צבור													!	ז
הני תשע עשרה? עשרין וארבע הון													ז	ז

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

תענית-מאימתי	מאימתי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא לאו הכי קאמר: אין בין יחיד דקבל עליו תענית יחיד, ליחיד שקבל עליו תענית צבור, אלא שזה מתפלל שמונה עשרה וזה מתפלל תשע עשרה.													ג.
שמע מינה: יחיד קובע ברכה לעצמן													ג.
לא, לעולם אימא לך שליח צבור. ודקא קשיא לך שליח צבור עשרין וארבע מצלי - בשלש תעניות ראשונות, דליכא עשרים וארבע.													ג.
ולא? והא אין בין קתני													ג.
אין בין שלש ראשונות לשלש אמצעיות אלא שבאלו מותרין בעשיית מלאכה ובאלו אסורין בעשיית מלאכה		[קתני]											ג.
הא לעשרים וארבע - זה וזה שוין													ג.
תנא ושייר.													ג.
מאי שייר דהאי שייר?													ג.
אלא: תנא באיסורי קא מיירי, בתפלות לא מיירי.													ג.
ואי בעית אימא: באמצעייתא נמי לא מצלי עשרים וארבע.													ג.
ולא?													ג.
אין בין שלש שניות לשבע אחרונות אלא שבאלו מתריעין ונועלין את החנויות.		והתניא:											ג.
הא לכל דבריהן - זה וזה שוין													ג.
וכי תימא הכי נמי תנא ושייר													ג.
והא אין בין קתני													ג.
ותסברא אין בין דוקא? והא שייר תיבה													ג.
אי משום תיבה - לאו שיורא הוא. מילי דצינעא - קתני, מילי דבפרהסיא - לא קתני.													יד.
מתניתין נמי דיקא		רב אשי:											יד.
מה אלו יתירות על הראשונות? אלא שבאלו מתריעין ונועלין את החנויות, אבל בכל דבריהן זה וזה שוין.		דקתני:											יד.
וכי תימא הכא נמי תנא ושייר													יד.
והא מה אלו קתני?													יד.
ותסברא מה אלו דוקא הוא? והא שייר לה תיבה													יד.
אי משום תיבה - לאו שיורא הוא, משום דקא חשיב לה באידך פרקא.													יד.
השתא דאית לה הכי - עשרים וארבעה נמי לאו שיורא הוא, דקתני לה באידך פירקא.													יד.
מאי הוי עלה?													יד.
רב שמואל בר סרטאי, וכן אמר רב חייא בר אשי אמר רב:													יד.
רב אשי אמר משמיה דרבי ינאי, בריה דרבי ישמעאל:													יד.
והלכתא: בשומע תפילה.													יד.
עוברות ומיניקות - מתענות בראשונות ואין מתענות באחרונות.		תני חדא:											יד.
מתענות באחרונות ואין מתענות בראשונות.		ותניא אידך:											יד.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>									
תענית-מאימתי	מאן דאמר												
מימרא	מאן דאמר												
אין מתענות לא בראשונות ולא באחרונות.	ותניא אידך:											◊	יד.
נקוט אמצעייתא בידך, דמיתרצון כולהו.	רב אשי:											!	יד.
מה אלו יתירות על הראשונות אלא שבאלו מתריעין ונועלין את החנויות.												◊	יד.
במאי מתריעין?												^	יד.
בשופרות	רב יהודה:											◊ !	יד.
בעננו.	רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב:											◊ !	יד.
קא סלקא דעתן מאן דאמר בעננו לא אמר בשופרות, ומאן דאמר בשופרות לא אמר בעננו												■	יד.
אין פוחתין משבע תעניות על הצבור שבהן עשרה התרעות, וסימן לדבר: יריחו.	והתניא:											◊	יד.
ויריחו שופרות הוה, ותיובתא למאן דאמר בעננו												◊	יד.
אלא: בשופרות - דכולי עלמא לא פליגי דקרי לה התרעה. כי פליגי - בעננו												!	יד.
קרי לה התרעה	מר סבר: [רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת											◊ ■ !	יד.
לא קרי לה התרעה.	ומר סבר: [רב יהודה]											◊ ■ !	יד.
למאן דאמר בעננו - כל שכן בשופרות, ולמאן דאמר בשופרות - אבל בעננו לא												!	יד.
ושאר כל מיני פורענויות המתרגשות, כגון חיכוך, חגב, זבוב, וצירעה, ויתושין, ושילוח נחשים ועקרבים - לא היו מתריעין אלא צועקין.	והתניא:											◊	יד.
מדצעקה בפה - התרעה בשופרות												◊	יד.
תנאי היא												!	יד.
על אלו מתריעין בשבת: על עיר שהקיפוה גייס או נהר, ועל ספינה המטורפת בים.	דתניא: [ת"ק]											◊ ■ !	יד.
לעזרה, אבל לא לצעקה.	רבי יוסי:											◊ ■ !	יד.
במאי?												^ !	יד.
אילימא בשופרות												!	יד.
שופרות בשבת מי שרי?												◊	יד.
אלא לאו - בעננו, וקרי לה התרעה, שמע מינה.												!	יד.
בשני דרבי יהודה נשיאה הוה צערא, גזר תלת עשרה תעניות ולא איעני. סבר למיגזר טפי.	[רבי יהודה נשיאה]											◊	יד.
הרי אמרו אין מטריחין את הצבור יותר מדאי.	אמר ליה רבי אמי:											■	יד:
רבי אמי דעבד - לגרמיה הוא דעבד.	רבי אבא בריה דרבי חייא בר אבא:											■	יד:
לא שנו אלא לגשמים, אבל לשאר מיני פורענויות - מתענין והולכין עד שיענו מן השמים.	אלא הכי אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											■ ■	יד:
כשאמרו שלש וכשאמרו שבע - לא אמרו אלא לגשמים, אבל לשאר מיני פורענויות מתענין והולכין עד שיענו.	תניא נמי הכי:											■	יד:
לימא תיהוי תיובתיה דרבי אמי?												◊	יד:
תנאי היא	אמר לך רבי אמי:											!	יד:
אין גזרין יותר משלש עשרה תעניות על הצבור, לפי שאין מטריחין את הצבור יותר מדאי, דברי רבי.	דתניא: [רבי]											◊ ■ !	יד:
לא מן השם הוא זה, אלא מפני שיצא זמנה של רביעה.	רבן שמעון בן גמליאל:											◊ ■ !	יד:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

תענית-מאימתי	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
מגן דאמר: שלחו ליה בני ניונה לרבי: כגון אנן, דאפילו בתקופת תמוז בעינן משרא, היכי נעביד? כיחידים דמינן או כרבים דמינן? כיחידים דמינן ובשומע תפלה, או כרבים דמינן ובברכת השנים?	שלחו ליה: [רבי]	⊠
כיחידים דמיתו, ובשומע תפלה.	מייתיבי, אמר רבי יהודה:	!
אימתי - בזמן שהשנים כתיקון וישראל שרוין על אדמתן, אבל בזמן הזה - הכל לפי השנים, הכל לפי המקומות, הכל לפי הזמן	אמר ליה:	⊠
מתניתא רמית עליה דרבי? רבי תנא הוא ופליג.	מאי הוי עלה?	⊠
בברכת השנים	רב נחמן:	⊠ !
בשומע תפלה.	רב ששת:	⊠ !
והלכתא: בשומע תפלה.		⊠
בשני מטין עם חשיכה ובחמישי כל היום מפני כבוד השבת.	איבעיא להו:	⊠
היכי קתני: בשני מטין עם חשיכה, ובחמישי כל היום מפני כבוד השבת, או דילמא: בשני מטין ובחמישי פותחין כל היום כולו?	תא שמע, דתניא:	⊠ !
בשני מטין עד הערב, ובחמישי פותחין כל היום כולו מפני כבוד השבת. היו לו שני פתחים - פותח אחד ונועל אחד. היה לו אצטבא כנגד פתחו - פותח כדרכו ואינו חושש.	עברו אלו ולא נענו ממעטין במשא ומתן בבנין ובנטיעה.	<
בבנין - בנין של שמחה, נטיעה - נטיעה של שמחה. אי זהו בנין של שמחה - זה הבונה בית חתנות לבנו, אי זו היא נטיעה של שמחה - זה הנוטע אבוורנקי של מלכים.	תנא:	⊠
ובשאלת שלום.		<
חברים אין שאלת שלום ביניהן, עמי הארץ ששואלין - מחזירין להם בשפה רפה ובכבוד ראש. והן מתעטפין - ויושבין כאבלים וכמנוחין, כבני אדם הנופין למקום, עד שירחמו עליהם מן השמים.	תנו רבנן:	⊠
אין אדם חשוב רשאי ליפול על פניו אלא אם כן נענה כיהושע בן נון, שנאמר (יהושע ז) ויאמר ה' אל יהושע קם לך למה זה אתה נפל על פניך.	רבי אלעזר:	⊠
אין אדם חשוב רשאי להגור שק אלא אם כן נענה כיהורם בן אחאב, שנאמר (מלכים ב' ו) ויהי כשמע המלך את דברי האשה ויקרע את בגדיו והוא עבר על החמה וירא העם והנה השק על בשרו וגו'.	ואמר רבי אלעזר:	⊠
לא הכל בקריעה ולא הכל בנפילה, משה ואהרן בנפילה, יהושע וכלב בקריעה. משה ואהרן בנפילה דכתיב (במדבר י"ד) ויפול משה ואהרן על פניהם, יהושע וכלב בקריעה - דכתיב (במדבר י"ד) ויהושע בן נון וכלב בן יפנה קרעו בגדיהם.	מתקיף לה רבי זירא ואיתימא רב שמואל בר נחמני:	⊠
אי הוה כתיב יהושע, כדקאמרת, השתא דכתיב ויהושע - הא והא עביד.	ואמר רבי אלעזר:	⊠
לא הכל בקימה ולא הכל בהשתחויה. מלכים - בקימה, ושרים - בהשתחויה. מלכים בקימה דכתיב (ישעיהו מ"ט) כה אמר ה' גאל ישראל קדושו לבזה נפש למתעב גוי לעבד משלים מלכים יראו וקמו. ושרים בהשתחויה - דכתיב שרים וישתחו.	מתקיף לה רבי זירא ואיתימא רב שמואל בר נחמני:	⊠
אי הוה כתיב ושרים ישתחו כדקאמרת, השתא דכתיב שרים וישתחו - הא והא עבוד.	רב נחמן בר יצחק:	⊠
אף אני אומר: לא הכל לאורה ולא הכל לשמחה, צדיקים - לאורה, ושרים - לשמחה. צדיקים לאורה - דכתיב (תהלים צ"ז) אור זרע לצדיק, ולישרים שמחה דכתיב - ולישרי לב שמחה.		⊠
הדרן עלך מאימתי		⊠

<div style="display: flex; justify-content: space-between;"> מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story </div>																			
תענית-סדר תעניות	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	טז
סדר תעניות כיצד? מוציאין את התיבה לרחובה של עיר ונותנין אפר מקלה על גבי התיבה, ובראש הנשיא, ובראש אב בית דין. וכל אחד ואחד נוטן בראשו.																			מג
הזקן שבהן אומר לפנין דברי כבושין: אחינו לא נאמר באנשי נינוה וירא אלהים את שקם ואת תעניתם, אלא (יונה ב') וירא האלהים את מעשיהם כי שבו מדרכם הרעה, ובקבלה הוא אומר (יואל ב') וקרעו לבבכם ואל בגדיכם.																			טו
עמדו בתפלה, מורידין לפני התיבה זקן ורגיל ויש לו בנים, וביתו ריקם, כדי שיהא לבו שלם בתפלה. ואומר לפנין עשרים וארבע ברכות: שמונה עשרה שבכל יום, ומוסיף עליהן עוד שש. ואלו הן: זכרונות ושופרות. (תהלים ק"כ) אל ה' בצרתה לי קראתי ויענני, (תהלים קכ"א) אשא עיני אל ההרים וגו', (תהלים ק"ל) ממעמקים קראתיך ה', (תהלים ק"ב) תפלה לעני כי יעטף.	[ת"ק]																		טו
לא היה צריך לומר זכרונות ושופרות, אלא אומר תחתיהן (מלכים א' ח') רעב כי יהיה בארץ דבר כי יהיה, (ירמיהו י"ד) אשר היה דבר ה' אל ירמיהו על דברי הברצות, ואומר חותמיהן.	רבי יהודה:																		טו
על הראשונה הוא אומר: מי שענה את אברהם בהר המוריה הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה. ברוך אתה ה' גואל ישראל.																			טו
על השנייה הוא אומר: מי שענה את אבותינו על ים סוף הוא יענה אתכם וישמע קול צעקתכם היום הזה. ברוך אתה ה' זוכר הנשכחות.																			טו
על השלישית הוא אומר: מי שענה את יהושע בגלגל הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה. ברוך אתה ה' שומע תרועה.																			טו
על הרביעית הוא אומר: מי שענה את שמואל במצפה, הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה. ברוך אתה ה' שומע צעקה.																			טו
על החמישית הוא אומר: מי שענה את אליהו בהר הכרמל הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה. ברוך אתה ה' שומע תפלה.																			טו
על הששית הוא אומר: מי שענה את יונה ממעי הדגה, הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה. ברוך אתה ה' העונה בעת צרה.																			טו
על השביעית הוא אומר: מי שענה את דוד ואת שלמה בנו בירושלים, הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה. ברוך אתה ה' המרחם על הארץ.																			טו
מעשה בימי רבי חלפתא ורבי חנניא בן תרדיון שעבר אחד לפני התיבה וגמר את הברכה כולה, ולא ענו אחריו אמן. תקעו, והכהנים - ותקעו. מי שענה את אברהם אבינו בהר המוריה הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה. הריעו, בני אהרן - הריעו. מי שענה את אבותינו על ים סוף הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה. וכשבא דבר אצל חכמים אמרו: לא היינו נוהגין כן אלא בשער מזרח ובהר הבית.																			טו
שלוש תעניות הראשונות אנשי משמר מתעניין ולא משלימין, ואנשי בית אב לא היו מתעניין כלל. שלש שניות אנשי משמר מתעניין ומשלימין, ואנשי בית אב מתעניין ולא משלימין. שבע אחרונות - אלו ואלו מתעניין ומשלימין, דברי רבי יהושע.	[רב יהושע]																		טו
שלוש תעניות הראשונות אלו ואלו לא היו מתעניין כלל, שלש שניות - אנשי משמר מתעניין ולא משלימין, ואנשי בית אב לא היו מתעניין כלל. שבע אחרונות - אנשי משמר מתעניין ומשלימין, ואנשי בית אב מתעניין ולא משלימין.	חכמים:																		טו
אנשי משמר מותרין לשתות יין בלילות אבל לא בימים, ואנשי בית אב לא ביום ולא בלילה.																			טו
אנשי משמר ואנשי מעמד אסורין מלספר ומלכבס, ובחמישי מותרין מפני כבוד השבת.																			טו
כל הכתוב במגלת תענית דלא למספד - לפניו אסור, לאחריו מותר.	[ת"ק]																		טו
לפניו ולאחריו אסור.	רבי יוסי:																		טו
דלא להתענאה - לפניו ולאחריו מותר.	[ת"ק]																		טו
לפניו אסור, לאחריו מותר.	רבי יוסי:																		טו
אין גזרין תענית על הצבור בתחילה בחמישי שלא להפקיע השערים, אלא שלש תעניות הראשונות שני וחמישי ושני, ושלוש שניות חמישי שני וחמישי.	[ת"ק]																		טו
כשם שאין הראשונות בחמישי כך לא שניות ולא אחרונות.	רבי יוסי:																		טו
אין גזרין תענית על הצבור בראשי חדשים, בחנוכה, ובפורים. ואם התחילו - אין מפסיקין, דברי רבן גמליאל.	[רבן גמליאל]																		טו
אף על פי שאמר רבן גמליאל אין מפסיקין - מודה היה שאין משלימין. וכן תשעה באב שחל להיות בערב שבת.	רבי מאיר:																		טו
סדר תעניות כיצד? מוציאין את התיבה כל.																			טו
ואפילו בקמייתא?																			טו
שלש תעניות ראשונות ושניות נכנסים לבית הכנסת, ומתפללין כדרך שמתפללין כל השנה כולה, ובשבע אחרונות מוציאין את התיבה לרחובה של עיר, ונותנין אפר על גבי התיבה, ובראש הנשיא ובראש אב בית דין, וכל אחד ואחד נוטל ונותן בראשו.	ורמינהו: [ת"ק]																		טו

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- ! proof-ראיה- ■</p>
--	---

תענית-סדר תעניות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אפר מקלה הן מביאין.	רבי נתן:										◊	⊠	טו:
כי תנן נמי מתניתין - אשבע אחרונות תנן.	רב פפא:										!	◊	טז:
ובראש הנשיא												◼	טז:
כל אחד ואחד נותן בראשו.	והדר תני:											◊	טז:
איני?											⋈		טז:
בגדולה - מתחילין מן הגדול, ובקללה - מתחילין מן הקטן. בגדולה מתחילין מן הגדול - שנאמר (ויקרא י') ויאמר משה אל אהרן ולאעזר ולאיתמר. ובקללה מתחילין מן הקטן: בתחלה נתקלל נחש, ואחר כך נתקללה חוה, ואחר כך נתקלל אדם	והתניא רבי										⋈	◊	טז:
הא חשיבותא לדידהו, דאמרי להו: אתון חשיביתו למיבעי עלן רחמי אכולי עלמא.											!	◊	טז:
כל אחד ואחד נותן בראשו												◼	טז:
נשיא ואב בית דין נמי נשקלו אינהו וניחחו בראשיהו, מאי שנא דשקיל איניש אחרינא ומנח להו?												⋈	טז:
אינו דומה מתבייש מעצמו למתבייש מאחרים.	רבי אבא דמן קסרי:											!	טז:
והיכא מנח להו?												^	טז:
במקום תפילין, שנאמר (ישעיהו ס"א) לשום לאבלי ציון לתת להם פאר תחת אפר.	רבי יצחק:											!	טז: